

Oroslanka je manjši od orošlana, ne tako močna kot on. Tudi nima takó velike grive kot on, ampak namesto nje le malo dalji dlako. — Vkroteni orošlani, ki se vidijo v zverinjakah, ktere po svetu okoli vozijo, so proti divjim, afrikanskim komaj senca.

Vùzem v Metlíki.

V Metlíki, slovenskim mestu na hrovaški meji, imenujejo veliko noč „vùzem“, Hrovatje pa „vazam.“ — Od kod to ime, bomo pozneje slišali. — S kolikim veseljem v Metlíki zlasti otroci vùzem pričakujejo, mi skoraj ni moč popisati.

Eden drugiga že en mesec poprej poprašujejo: Kaj boš imel ti za vùzem noviga, ali hlače, ali sukňjo, ali čizme, ali kaj? Zakaj, če le ni nemogoče, vsak mora za vùzem kaj noviga dobiti. To je veselje! Nar manj en teden pred vùz mam se začnejo pisanice pisati. — Takó se véli (pravi) z voskam pisanim pirham. — Vender pisance bolj kmetiška mladost piše kot mestnjanska. V mestu večidel nepisane pirhe v prežiljki kuhajo, ki jih v razloček od pisanc „lesjake“ imenujejo. Nar več se jih véliko soboto skuha, da se jih popoldne nekoliko po stari navadi k blagoslovu ali žegnu nese.

Komaj se zorja vuzámskiga jutra napoči, komaj procesija mine; se že otroci in odraseni mladenči od vsih strani s pisancami v rokah in v žepih (aržetih) shajajo. Zdaj se prične vojska s kurjimi jajci. Šterclajo ali turčajo se. Škerbno poprej eden drugiga pisanco na zobéh poskusi. Čigar pisanca se na obeh straneh vbije, tisti jo zgubi. Kislo se derži. Uni pa možko stopa, ki dobi.

Nekteri pa znajo smolenice delati, s kterimi po goljufji veliko drugih pobijejo. Ali gorjé takim sleparju, če goljufija na dan pride. Razbite pisance mečejo vanj, da je joj. Poverh ga pa še po herbtu našgejo. — Drugi so, ki vbite pisance s krajcarji sekajo. Sekajo večidel v roki. Podajač marsikterikrat krajcar y perst do-

bi, da poskoči. Liže si potlej perst. Pa nič zató, če je le krajcar dobil. Dober sekáč polne žepe pisanc naséka. Prodá jih potlej, ali jih pa domú starišem nese. Tode včasi namesto zahvale šiba zapoje. — Šterclanje terpi celi vuzamski in drugi dan, pa tudi še drugo nedeljo.

(Dalje sledí.)

Košárica.

Iz serca dober človek pride s pravo ponižnostjo, ktera pri Bogu več velja kakor spačena mnogovednost, k umnimu možu, kteriga je vse zavoljo njegovih čednost spoštovalo, in se mu pritožuje rekoč: Od vsiga, kar koli v pridigah in naukih slišim, skoraj nič v glavi obderžati ne morem, ampak vse koj pozabim. Na to le mu modri mož hoče zadovoljno dokazati; de čeravno se v glavi nič ne stavi, so mu pridige in božji nauki vselej v veliko korist, ter mu odgovori: Vzemi nesnažno košárico in pojdi po vode k potoku. Čuden se mu zdi ta svét. Se posmehuje. Vender gre. Zajema vodo; ali nič se mu v košárici ne vstavi. Za en čas nazaj pride in reče: Košárico sem brez vode prinesel; vode ni bilo moč! Zdaj ga modri poprašá: Ali ni bila poprej košárica vmazana? Je bila, odgovori ta človek, pa zdaj je čedna in snažna. Vidiš, mu reče modrijan, takó bo tudi tvoje serce z božjimi besedami napolnjeno, v čednostih vedno lepši, čisteji, čeravno v pameti vsiga ne moreš obderžati.

Jvan Obalo.

Smešnica.

Beráč pride na vežó in prosi za kruha. Dekla reče: Pójte v božjim imenu, ni nikogar domá. Berač: Jaz bi rad kos kruha, in nimam z ljudmi v hiši nič opraviti. (Ta je znal prav ponižno prositi.)

Nenavadne besede v tem listu.

Gizdavo ali štimano, prevzetno. — *Zverinjak*, vert, ali pa tudi zaboji, to je velike lesene shrambe, v kterih je zverina, zaperta.